

LA GRALLA

AVISOS Y SUSCRIPCIONS
RINCON 121
 Entre Treinta y Tres é Ituzaingó

SETMANARI CATALÁ Y LITERARI

SUSCRIGIÓ ADELANTADA

Ciutat	ps. 0.50
Campanya	„ 0.60
Exterior	„ 0.70

LA GRALLA

MONTEVIDEO, FEBRER 13 DE 1887.

Supliquém als nostres agents y subscriptor-
 de fora y de la Capital, que al notar lo mes pes-
 tit retard ó falta en l' envió del periodich, ho
 posin en coneixement d' aquesta administració.

Aixís mateix devém dir que 'ls subscriptors
 que 's trobin en descubert procurarán posarse
 al corrent de la suscripció si volen llegir LA
 GRALLA.

REGIONALISTAS GALLEGOS

Lo regionalisme va prenent peu dia
 á dia. Los fills de la suferta Galicia des-
 pertan de sa postració y comensan
 á fer coneixer sa valensa dins de la li-
 teratura regional, y á declarar-se ober-
 tament defensors de las glorias, fins
 avuy negadas per l' historia, mal dita,
 d' Espanya, y apóstols de la era de rei-
 vindicació de drets que comensá Cata-
 lunya l' any 59 y que arrelada forta-
 ment en l' esperit catalá ha donat flors
 que prometen fructífers resultats, no
 solsament per Catalunya, terra ja suf-
 cient assahonada, sinó per las demás
 regions orgullosas de sos drets, glorias
 y tradicions que regoneixent l' insult de
 la metròpoli al negárloshi aquestas

conqueridas per los prohoms de l' avior
 y que un jorn, feren que la regió á que
 perteneixen, fos respectada com entitat
 política y lliure.

Nosaltres que seguim lo renaixement
 literari de Galicia ab tan interés com lo
 nostre catalá, no podem menys que pi-
 car de mans y alegrarnos, de las decla-
 cions que d' un quants temps á aquesta
 part fan los prohoms del regionalisme
 gallego pera substraures' á l' influen-
 cia política-madrilenya y educar al po-
 ble ab las santas doctrinas d' amor á
 sa pátria regional, fins avuy escarnidas
 per la política centralisadora que 'ls ha
 negat sempre sos drets y glorias de
 poble lliure.

Aquí, en aquestas platjas llunyada-
 nas de la mare pátria, no faltan tam-
 poch propagandistas de l' idea de rei-
 vindicació á que té dret Galicia.

Allá per l' any 1876 ó 77, un fill de
 la terra galáica, amich nostre, á qui re-
 goneixem un talent gens comú, publicá
 una poesia titulada "Soy gallego" y
 valga á dir, que fou aquella poesia lo
 programa del renaixement galáich en
 abduas voreras del Plata. D' aqui pasá
 nostre amich á Buenos-Aires y allí no
 solsament fundá un diari ab lo titol de
 "El Gallego", sinó que lográ constituhir
 una societat que fós lo ressó de las as-

piracions de Galícia. L' influència centralisadora pujá á regir la Societat regionalista per ell fundada y fou esborrat de la llista de socis; mes avuy, coneixent las nobles ideyas de son fundador, lo Centro Gallego de Buenos Aires, per pública resolució de sa assemblea, ha fet justicia al apostol de l' ideya regional gallega, en lo Riu de la Plata, inscribint á En César A. Cisneros entre sos socis mes predilectes.

Los gallegos residents en Montevideo, no han comprés encara l' importancia del regionalisme, per mes que 'ns consta qu' entre la colonia galáica, n' hi ha de ferms partidaris del dret regional.

Ab mes datos un altre dia seguirem.

B.

CANTEN PAPERS.....

Lo senyor Nuñez de Arce s' ha empenyat en fer bon jochs als regionalistas, y porta trassas de sortir ab la seva. Lo seu discurs al Ateneo de Madrid nos ha servit admirablement per escandallar l' estat de la opinió pública á casa y fora d' ella; y per mes que, al veure que 'l tret los exia per la culata, tractaren á Madrid de ferhi la conspiració del silenci, la cosa encara 's remou, y cuyda d' anarla sorollant lo mateix Sr. Nuñez de Arce.

Que no tenia gayre corretja dit senyor, ho compreguerem desseguida ab las respostas primeras que doná á personas com lo senyor Durán y Bas; pero, que per por d' haber de cantar la palinodia, nos vingue á fer lo paper de víctima, suposant que de Catalunya se l' ha insultat y befat de mala manera, aixó francament no ho esperavam d' un poeta que, á mes de tractar ab las Musas, está foguejat en las lluytas del parlament y de la premsa. Y ningú ó diria; tan llastimós es lo tó de una

carta que acaba de dirigir al senyor Director del *Diari de Barcelona*, y que aquest publica avuy ab atinadíssims comentaris.

Verament fa compassió sentirlo queixarse, y gastar mes d' una plana explicant la significació é importancia dels obsequis que rebé á Barcelona quan assistí als Jochs Florals de 1868, y s' hi quedá, cuidant sa salut, fins que esclatá la *gloriosa* Setembrina. No 'l seguirem nosaltres per eix camí, que desdiu molt d' un *castellano viejo*, si es veritat que 'l tipo del castella auténtich sia la caballerositat y pundonor. Valdria mes que digués d' una vegada que va errat, escullint un mal tema per son discurs inaugural, y que, á mes de mal escullit, fou pobrement tractat; y quedariam en paus. No es l' Ateneo de Madrid un bon *medi ambient* per tractar del Regionalisme.

Mes, en la última carta del senyor Nuñez de Arce al senyor Mañé y Flaquer hi ha una expressió que convé recullir y esverinar. Diu nostre impugnador: «Mas de doscientas cartas »de felicitacion, que me han enviado de las »cuatro provincias catalanas, donde individual »ó colectivamente se condenan las exagera- »ciones del catalanismo exclusivista, quizás »con mas energía que en mi discurso mismo, »me habrian compensado con exceso de las »amarguras de aquella injusta y violenta cru- »zada.....»

Donchs, home, ¿qué espera á publicar eixas cartas, si son ellas la millor justificació de sas acerbas diatribas? ¿No veu que aqueixas doscentas cartas de Catalunya, (no 'ns diu si son de catalans) en las que 's condemnan las exageracions del catalanisme exclusivista, mes qu' un consol per vosté, serian un poderós argument contra 'l regionalisme? Quan las hi han escrites eixos individus ó col·lectivitats, cap reparo han de tenir en que las entregue á la publicitat; perque si son catalans no 'ls faltará 'l valor de sostenir en públich las conviccions que á V. li han manifestat en privat. Creyém sa paraula, creyém que ha rebut eixas doscentas cartas (y crega que es molt dir per catalans que las estalvian tan com poden) y per lo mateix que es un fet notabilíssim, casi ab honors de plebiscit, suplicam encaridament al senyor Nuñez de Arce que 'n fasse un opuscol, y no s' haurá de amohiar mes ell nen

contestarnos. A lo dit: canten papers y menten barbas.

J. COLLELL.

(De *La Veu de Montserrat*.)

¡CATALANS!

Molts creuhen ser catalans
perque en aquell lloch nasqueren,
sent aixís que no tingueren
ni de petits, ni de grans,
á sa Patria cap amor;
y estich cert que si élla un dia
los cridés, ne trovaría
que es sech y gelat son cor.
Catalans, diuhen ab mengua
per tot arreu, que ells ne son,
y entre tant, creuhen afront
haber de parlar sa llengua.
¡Catalans!, y á Catalunya
jamay saberen honrar,
puix lo seu modo de obrar
de sa patria l' honra allunya.
¡Catalans! y es tant s' egoisme,
que si acás corra perills
la Patria, y crida á sos fills,
la negan ab cruel cinisme!
No es catalá, qui no torna
per la patria ó la honra d' ella;
¡No es sols dur gorra vermella,
sinó saberla dú ab honra!
No basta saber parlar
la nostra llengua estimada;
sino una y altre vegada
saberne sacrificar
per Catalunya, la vida,
la esposa, 'ls fills, tot nostre or,
la hisenda, la sanch, lo cor,
tot, tot darlhi desseguida;
pues per mes que l' hi donguém,
tant es lo que ella 'ns ha dat,
que may lo conte es saldat,
sempre, deutors l' hi quedém.
Y 'l que veu que algun perill
á Catalunya amenassa
y á defensarla no passa
al seu costat com bon fill,

¡que no ho diga ara, ni may!
si ell al punt l' arma no empunya,
es.... nascut á Catalunya,
peró catalá ¡jamay!

J. RIBAS MAS.

INFLUENCIA DE UN BARRET

Que 'l mon de nostres avis tenia 4 parts,
ho sab tothom qu' haji llegit l' historia de
Colon; però que un barret puga influir en nos-
tra societat, aixó si que no ho sab ningú.

Tenia 18 anys y encara no habia la meva
closca, sigut agraciada ab lo contacte d' un
element de aquesta mena, quan fustigat per
alguns amichs que 'm volían bé segons de-
yan, vaig entrar un dia á ca 'n *Torres*, aquell
del carrer de *Cambios viejos*, ab una gorra al
cap y 'n vaig sortir ab ella á la ma substitui-
da per la aconsellada *cobertora*.

No cal dirvos que posat devant del mi-
rall no 'm conceixía. ¡Jo portar barret! Tan de
mal que n' habia dit. Mes siga lo que siga, ja
l' habia comprat y no tenia mes remey que
usarlo, fins que la pegadella 'l passés de ban-
da á banda á tall de l' aygua com s' empapa
en lo paper d' estrassa.

Jo era de fora; vull dirvos que no era fill
de Barcelona y per lo tant poch calavera,
(me 'n alabo) á una edat en que hi han pares
mes joves, habia d' agafar lo tren pera fer
cap á casa que distaba de la ciutat dels
comtes 10 kilómetros.

Ja en la estació, 'ls coneguts ab qui vaig
topar, me miraban ab estranyesa com si fos
alguna monstruositat ó bé una fera de las de
'n Bidel (que encare era á Barcelona de quan
vos parlo) mes com altres cavórias tenía y no
pensar ab que portaba barret, ni menos
vaig atinar ab lo perquè de atreurer l' atenció
de tans curiosos.

Un dels íntims, que aixó encare que no vul-
ga dir res tothom ho entén, s' m' á costa. ¡Paf!
cop á l' espatlla y....

—¡Caratsus home, no t' haguera conegut!

—¡Y aixó, tan desfigurat estich?

—No, sino que acostumat á veurerte ab
gorra.....

—Ja; donchs mira, comensa á acostumar-te á veurerme ab barret.

Aixó no fou res al costat de lo que 'm pasá al baixar del cotxo de tersa classe un cop arribat al poble.

Es necessari que ho espliqui tot, á fi de que ningú diga qu' exagero.

En un poble per hont hi passa la via de ferro, á la arribada de qualsevol tren, majorment si aquet vé de ciutat, s' apilota la gent qu' es un contento. Las portas dels cafés quedan atapahidas de vells mitj xacrosos que ab lo clásssich bastó de porra á la má y la pipa als llabis, mitj trémolosos per sos anys esperan l' únich goig que 'ls es permés disfrutar: lo veurer 'ls anants y vinents. Los jovenets fenthi la brometa, mes endevant buscant també ab los ulls no lo que 'ls vells que al cap y al fi no buscan res, sino poder veurer per las finestretas dels cotxos, alguna careta fresca y simpática de las noyas de nostra terra.

Las donas al cap d' avall d' algun torrent ó carrer ó bé á la porta de sas casas, ab la feyna á la ma, arremangadas y ensenyant un garrot de bras que fa goig de mirar, batxilleras y curiosas com son, fentla petar y criticant á tot bitxo vivent. 'Ls xisclets de la quitxalla enfilats en la barana de fusta, esperant qui al oncle, qui á la tia, qui al pare ó be á la germana, que deuen arribar, se barreija ab los de la motora y junts fan un concert que no hi han orelas que l' aguantin cinch minuts.

Lo dia de que vos parlo, hi havia tot aixó y potsé mes encare.

Baixo y ¡fills de Deu! alló era passar per las baquetas. Naturalment que jo no sentía res perque bon cuidado 's donaban de parlar ab veu baixa quan m' hi acostaba; però 'ls ulls, aquets eterns delators de lo que passa dintre l' ánima de quiscú, 'm deyan ben clar que jo era 'l blanch de totas las conversas y rialladas per lo barret.

Suaba d' angunia. Mil vegadas vaig intentar destruir la causa de tal vergonya, sinó que de sobte ma naturalesa rebecca á tota forsa externa, podia mes que la broma de que 'm feyan objecte.

Per fi arribo á casa seguit de la currúa de baylets que s' estaban enfilats á la barana

de fusta á la arribada del tren; entro d' una rebolada y sense donar lo Deu-vos-guart als pares que m' esperaban com candeletas, agafó 'l barret que cubría ma clepsa y 'l condemno á un procediment inquisitorial.

—Té, objecte de ma vergonya, tros de feltre mal confeccionat, vaig dir; sufreix per sempre lo descrédit que has fet caurer sobre mí. May mes, may mes ocuparás lo lloch mes alt de ma personalitat. Si á algun us te destino será fenthe ocupar lo lloch mes baix que pot ocupar un barret.

Servirás per espantar aucells en los pallers

HORACI FLACH.

À CATALUNYA

Ensaig polítich.

À mon benivolgut Pepet.

I

Trossot de terra anyorada,
Patria de Clarís, Roger,
Capmany, Fortuny y Badia
Balmes, Llull y Verdagner....
escolta los planys de un fill
tú, que encare que es molt lluny,
vol parlar tá rica llengua
que cultiva, ab molt orgull;
llengua que jamay s' olvida,
llengua apresada en lo bressol,
llengua que may la vendría,
ni á cambi, d' un tresor....

II

Jo 't saluto, hermosa perla,
Regada pél Segre y Ter....
guardada de nit y dia
pél Montserrat y 'l Monseny;
fill teu soch, y com á tal,
t' envío una pobre mostra,
qu' encare que talent no tinch
¡erúme! voluntat m' en sobra
perxó es que coneixent
y sabent lo molt que vals,
no puch sufrir que t' insultin
sigan propis ó bé estranys.

III

Porta fins aquí tas brisas,

y enviam ton dols parlar,
fesho per Déu, Catalunya,
que ab tu sempre estich pensant,
¿com no? si tú m' has dat vida,
amor, fé, virtut, treball.....
¿com no? si tu ets la tomba
dels meus pares estimats;
¿qui es que d' aixó may s' oblida?
¿qui es que no ho vol recorda,
si aixó sol los cors alenta
transportantlos fins allá.....

.
.
.
.
.

Lo fill que no aymi á sa mare
será sempre un fill ingrát.....
Qui no estimi á Catalunya,
no pot ser may catalá.

D. MARTÍ TORRES.

DEL NATURAL

A mon ver amic En Joan Elias.

Som en un hermós dia de primavera.

Lo cel escampa per la terra lo magnífich folsen d' or que tot ho embelleix y fá mes encisedors los encants del mes de María. Un vent suau y agradable gronxa las primerencas espigas de blat y ordí, encara tot tendror, y besantlas ab dolsura las ajeu y aixeca joguiner; y en sas interminables onadas, se reproduheixan en mil tintas los raigs del sol, mentres per l' espay ressona lo agradable remor que fan ab son balandreix al petonejarse los xamosos brins de las plantas, com si fos l' aleix dels ángels que Deu envia sobre la terra pera sembrarhi la ditxa, la felicitat en aquest, lo millor temps de la vida.

Aquí y allá apilotats los florits ginestars, que ab son finíssim alé embaucan l' esperit. Cuberta la terra per una inmensa catifa d' olors y verdor, ombrejada per las atapahidas copas de tota mena d' arbres. Los atmatllers mostran son volgut fruit, ja ben granat, y altres encara en flor, com rengleras de perlas

pera adornar la testa de la Verge, regina y senyora, tan venerada en aquest encisador mes de las flors.

Pels ayres llensan son toch las campanas d' iglesias y ermitas que de ressó en ressó 's trasporta al infinit, y de cima en cima, conseguintse un al altre, estenen per sobre la terra lo sagrat sentiment de fé recordant als fidels que som dia de festa y deu alabarse lo sant nom del Creador.

Tot respira pau, tot alegría; al centre de pocas y revellidas casas ab desordre esbarriadas per la plana, un puig altiu mostre al viatjer quelcom de misteriós y gran.

Al cim del mateix, un desordenat munt d' edificis no dona de moment cap idea de sa utilitat. Després, una mica mes aprop, ja 's destaca un petit campanar que dona á entendre que allí hi há la parroquia del poble, y mes amunt després ja 's descubreix ben aviat lo restant, palau del qui fou algun temps noble y senyor d' aquesta plana.

Silenci sepulcral regna en aquestos encontorns, que sols es interromput per lo frech del vent que goijós s' arremolina per la muñió de recons que forma l' edifici.

Lo castell está tancat. Cobert d' agram, y acivilladas sas revellidas portas per lo sol bruncent de cents anys.

Ab remarcable bon humor van pujant lo serrat alguns joves, en busca de millors ayres y d' esplayar son cor gosant de la natura en son millors temps, atrets per la misteriosa má de la mateixa mare naturalesa, puig que pera ensenyarlos lo poder de son mestre y Creador, nos rodeja de ditxa lo mes exemplar de la vida, pera mostrarnos nostre passat y comparar ab ell lo fí que á tots nos espera.

Nostres viandants ja son al cim del puig; en un petit plá, cubert de farigola y romaní, s' alsa una revellida escala cuberts sos esgrahons per tota mena d' erbas. La puján, y..... cambiant sobtadament tots ells sa fesomia riallera, quedan sorpresos davant la porta del cementir.

¡Oh poder de Deu! que aixís has disposat la teva tan sagrada obra. ¡Que al costat del pobre y arrugat vellet que dona l' últim sospir glassat per la neu de son front, hi naix lo din rosset y hermós, que fa rebrotar la ditxa

en sa llar, mentres ab la mort del avi s'acavan tot un mon d'esperansas é ilusions!

Los hi sembla á nostres visitants profanar aquell sant recinte, y mitj temerosos hi van entrant descubrint sa testa y escapantse d'alguns llavis un prech de repós pels difunts.

Una sola inscripció en pedra de marbre en tot to cementir s'hi veu. Tot es sencillesa. Al mitj mateix del sant lloch, sobre un pilanet degudament orientat, s'hi alsa una sencillíssima creu de ferro. Per tot erbas ja ben altas, y entre las erbas alguns restos humans!

No hi ha ploma, y molt menos la meva, pobre de mí, que puga descriure la impressió que causa, quant me rodeja. La vida, la mort, confós aquí á mos peus!

Un torrent desbordat d'ideas y recorts assaltan lo cervell, y á mesura que 'l temps passa y un 's ficsa en los mil episodis que 'l rodejan, 's vá fent interminable aquesta verdadera bresca d'amor.

D'entre 'ls viatjers, uns ficsats al tal ó cual creu de fusta ja mitj corcada que conté tal recort, ab algunas inscripcions, altres que sencillament se destacan tot just en la tapa d'un de la escasa dotzena de ninxos, que formant grups del tot desiguals enrotllan lo fossar; altres, davant la inscripció d'una lápida que ab tres tan modestas com curtas sentencias, fan lo passat, present y pervindre de tota la humanitat, y entre tots ¡oh idea felís! miraulo ¡casi arrepenjat á la rovellada creu de ferro, que s'alsa al centre del cementir, ¡miraulo! lo mes jove de tots, com s'esforsa y com obehint á un raig de sa ardenta fantasia, li fá sencilla ofrena d'un florit ram de ginebra que havia escullit. ¡Oh! prou en aquest moment está rebent la benedició que Deu li envia desde son sant sitial.

Quin cor, de poch ferit, pot resistir á una llágrima, quan s'anega l'esperit en aquest insondable mar de tristor y de plaher? Que li plau al cor rebejarshi, quant domina per complert tot los sentiments del home!

PIFIAS

Efecte de las diposicions Sanitarias, aconse-

lladas per la Comissió de Salubritat y decretadas per lo Govern, es un de los motius per que la progressista societat catalanista *Rat-Penat*, no pot donar, com eran los desitjos de lo nou consell Administratiu, una festa literaria-musical, pera celebrar lo comens de sa adminiatració.

La senmana passada foren sospesas per órdre superior l'inauguració oficial del *Campo Euskaro*, l'assamblea de la Societat *Aspirazione Dramátiche*, la reunió política del partit *colorado* y la funció que tenia anunciada lo titulat *Centro Catalá*.

Estem segurs que los senyors Socis de la *Rat-Penat*, guanyarán en la espera, puig d'eixa manera la projectada funció, quant se fasse, tindrà major lluhiment.

†

Segons nostres informes, lo nou Consell Administratiu de la *Rat-Penat*, ha quedat constituït de la següent manera:

President—En Pau Santfias.

Vice-president—En Manel Tastás.

Tresorer—En Jaume Solé.

Segretari—En Marián Cadenet.

Bibliotecari—N' Ignaci Oromí.

Vocals—En Joseph Ribas.

« —En Pere Sabaté.

Á nostre modo de veurer, l'elecció no podia recaurer en personas mes patrióticas que las que meresqueren la confiança de lo Consell General.

¡Avant y fora!

†

Se 'ns fá á sapiguer que dins breus dias, se presentarà una sollicitut al C. A. de la *Rat-Penat*, propositantli obrir un curs de catalá y donar lliçons orals d'història catalana.

Aplaudim l'ideya y encoratjem al Consell de la *Rat-Penat*, pera que accepti la sollicitut.

†

Nostre benvolgut amic N' Oromí, bibliotecari de la *Rat-Penat*, ha manifestat particularment á varis amichs, que farà tots los possibles pera que la Biblioteca en la *Rat-Penat*,

arribi á esser una selecta biblioteca catalana en l' Améica del Sur. Esperem que nostres autors y editors tindrán en compte l' importancia pera la propagació de nostres literatura, que tindria una nombrosa biblioteca d' autors catalans, en un pais tant llunyá de la pátria y que tantas simpatías té pera Catalunya.

VUYTS Y NOUS

Lo Secretari d' una Societat comercial, va cometre un dia una equivocació que feu riure de gust á quants la presenciaren.

Li feren firmar lo registre baptismal de son primer fill, y al ferho va posar; *por poder del Fénix Catalan, el vocal secretario Juan Maria Roca*. Inutil es dir que ab la forta emoció en que es trobava, no s' adoná de sa equivocació fins á veurer las generals riallas dels concurrents á la ceremonia.



—¿Qué mira, Sr. Geroni? preguntaban á un ataconador l' altre dia.

—Estich mirant plé de estranyesa las *eses* que fa aquest borratxo.

—¿Y que?

—Penso que 'l mateix efecte dech fer jo quan torno á casa 'ls diumengues.



Cert prelat que se habia fet célebre per las sevas extravagancias, pujá á la trona un diumenje de Pascua, y digué á los seus feligresos:—Germans meus: per evitar la confusió á la administració del sacrament de la Penitencia, 'us adverteixo que confessaré

Los dilluns, als embusteros.

Los dimars, als avaros.

Los dimecres, als murmuradors.

Los dijous, als lladres.

Los divendres, als estafas.

Los dissabtes, á las donas de mala vida.

¿Será inútil di que cap se hi presentá?



Preguntant á Arseni, monjo tan discret com

sant, per que fujia de la comunicació dels homes, contestá:

—Perque no trobo un medi per estar be ab ells y ab Déu.



Deya á n' el mateix monjo una senyora de noble llinatge, virtuts y hermosura, que 's recordés d' ella per encomanarla á Déu en las sevas oracions.

—Avans, replicá aquet, penso demanarli que borri de la meva memoria.



Doná á llum un autor la obra de cert llibre, tant dolent, que ningú 'l compraba; pero al moment feu una segona edició, y l' hi posá per títol: *¡Ditxós qui t' entengui!* y de tal manera va sapigué tocá la llaça del públich, que en tres dias la va agotá tota.



Epigrama

—¡Ay, tant t' estima María,
lo qui á tas plantas está,
qu' hasta un disbarat faria.—

—Donchs allavors, prenda mia,
demanam á la mamá.—



Va al cementiri 'n Baldiri
per veurer al pare Esteba,
y al sortir del cementiri
educat aquet, diu:—Miri,
á n' aquí es á casa seva.—



Se m' ha mort la meba sogra
y puch dir, sens cap recel,
que si ella en lo cel 's troba,
jo també 'm trobo en lo cel.

B. E.

TRENCA-CLOSCAS

ENDAVINALLA

Vist per davant sempre forjo,
vist per detrás so forjat;
vaja que sino m' acertas
lector bén poch ne sabrás.

MICROBI.

QUADRAT NUMÉRICH

.
.
.
.
.

Omplir los pichs ab números que sumats vertical, horisontal y diagonalment donga III.

XARADAS

Prima, es nota musical
ma *segona* es lo qu' es *lu*,
y mon *tot* es una cosa
que es per fer quedá ben dú.

CAP CIGRANY.

o o o

Sense *jirada postrera*
un total de molt renom
prima envia 'l majordom
á vendre sa *dos-primera*
sens las inicials del nom.

CAMALLUENT.

QUADRAT DE PARAULAS

.
.
.
.
.

En cada punt posarhi una lletra de modo que las paraulas llegidas horisontal y verticalment expressin:

- 1 ratlla. Tan n' hi ha á San Pol com á Italia.
- 2 « Un joch de cartas usat entre 'ls catalans.
- 3 « Un periódich senmanal y literari:

- 4 « Criatura hi ha que ho es molt; (parlant en *soldat*)
- 5 « En totas las cuynas de nostre terra n' hi ha.
- 6 « Tant n' trovarás á Espanya, com á França, Italia, Asia, África, América, Oceana: pero mes en Catalunya.

MONTSERRAT.

Soluciones á lo insertat en lo número anterior.

- 1—7.
- 2—Somniador.
- 3—Quin-ca-lla.
- 4—Lli-ga-ca-ma.
- 5—Hu-mil.
- 6—Arrós—Sorra—Rosa.

Han enviat solucions los ciutadants següents:

Totas, Un Tranquil Embaixaor y Montserrat.

1, 2 y 5—Cap y Pota, Inglés de Valldorca y un viudo
2, 4 y 5—As d' oros, Pastillas de Menta y Microbi.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR DE LA GRALLA.

Marian Comas—Rebut son jiro postal y gracias.

—Cap-Cigrany—Aquesta senmana no 'ns ha vingut á veurer. Esperem que no sucehira aixís la que vé.

—Camalluent—D' aquí endevant procuri que 'l lleger no li fassa perdre 'l escriurer.

—Martí Torres—Queda complasent y escriga mes.

—Pastanaga—Ab mes ortografia y menos comas, fariam un esfor per insertar lo que 'ns envía. Las cantarelles no valen gran cosa; l' unich que pot anarhi es la xarada despres de treta tota la brossa.

—Pas-Plus—Per insertar lo seu, dirém tot lo contrari de lo que vosté diu; allavors podrá anar.

Un Promés, Cap y Pota, Pau de las ansias, Un tranquil y Gegant del Pí: lo que vostés envian, ja está en lo arxiu de las cosas inservibles.

PÀU SANTJANS

ARQUITECTE

y professor de dibuix lineal, lavat y topográfich

Projectes d' edificis públichs y particulars,
aixecament de planos,
divisions de propietats, peritajes y tassacions.

Carrer Egidio 130º